

Ν' ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΡΙΖΙΚΑ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Τά ταξίδια του κ. Καραμανλή στη Μόσχα και στο Πεκίνο παρουσιάστηκαν από τη Νέα Δημοκρατία ως ξεκίνημα μιάς νέας ελληνικής εξωτερικής πολιτικής πιά ανεξάρτητης από τους παραδοσιακούς συμμάχους της Δύσης. Ο ίδιος ο κ. Καραμανλής φρόντισε να καλλιεργήσει την εντύπωση μιάς αποφασιστικής στροφής τονίζοντας στο Πεκίνο: «μακριά από τὰ Βαλκάνια ο ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων». Η προπαγανδιστική έκστρατεία καρ-

ποφόρησε. Για πολλούς ακόμη και αντίθετους προς την κυβέρνηση ο κ. Καραμανλής έκανε τὰ αποφασιστικά βήματα, που κανείς δεν τολμούσε μέχρι σήμερα. Μελλοντικά οι οποιεσδήποτε πρωτοβουλίες των ελληνικών κομμάτων ακόμη και του ΠΑΣΟΚ δεν θά έχουν τόν ίδιο πρωτοποριακό χαρακτήρα. Όμως τὰ ταξίδια του κ. Καραμανλή δεν εντάσσονται παρά στο συνηθισμένο πλαίσιο των εξωτερικών σχέ-

σεων των χωρών της Δύσης με τις χώρες του αντίπαλου στρατόπεδου. Δεν αποτελούν προσπάθεια για έναν αναπροσανατολισμό της εξωτερικής μας πολιτικής. Θά προσπαθήσουμε να δείξουμε την πραγματική διάσταση των προβλημάτων με αφορμή τό θέμα του άφοπλισμού, θέμα πού επανήλθε στο προσκήνιο της παγκόσμιας επικαιρότητας όταν ο κ. Καραμανλής βρισκόταν ακόμη στην Ανατολική Ευρώπη.

Η Νατοϊκή “ομπρέλλα”, δέν σώζει τήν Ελλάδα

Λίγες μέρες μετά την επίσκεψη του κ. Καραμανλή στη Μόσχα ο κ. Μπρέζνιεφ στο Ανατολικό Βερολίνο, κάλεσε τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης και ιδιαίτερα την Ομοσπονδιακή Γερμανία να εγκαταλείψουν τὰ σχέδια για την εγκατάσταση ατομικών πυραύλων μέσου βεληνεκούς Ικανών να πλήξουν τη Σοβιετική Ένωση. Σε περίπτωση άποδοχής της πρότασης οι Σοβιετικοί θά ήταν πρόθυμοι να μειώσουν τις εγκατεστημένες στις δυτικές περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης (Σ.Ε.) ατομικές δυνάμεις μέσου βεληνεκούς.

Ο κ. Κάρτερ δεν άργησε να απαντήσει. Δήλωσε, ότι οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να με-

Του καθηγητή Κ. ΣΗΜΙΤΗ

ρεί αναγκασία την υπεράσπιση του χώρου έπιρροής των ΗΠΑ σε προχωρημένες θέσεις, στα έξωτερικά σύνορα της Δυτικής Συμμαχίας (Ομοσπονδιακή Γερμανία, Ανατολικό Αίγαίο, Κορέα). Σε εφαρμογή της θεωρίας αυτής τό μισό περίπου όλων των αμερικανικών χερσαίων δυνάμεων μάχης βρίσκεται εκτός του εδάφους των ΗΠΑ, τοποθετημένο στην περιφέρεια της Σ.Ε.

Σύμφωνα με μιά δεύτερη αρχή των Αμερικανών στρατιωτικών οι ΗΠΑ πρέπει να

ριορισμένος εδαφικά πόλεμος σε άλλο σημείο του κόσμου για την προστασία ζωτικών οικονομικών συμφερόντων. Οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ πρέπει να είναι άρτια εξοπλισμένες ώστε σε ώρα ανάγκης και να πλήξουν τη Σ.Ε. και να επέμβουν σε οποιαδήποτε έστία αναταραχής ταχύτατα και άποφασιστικά. Για την αντιμετώπιση του μισού πολέμου οι ΗΠΑ έχουν δημιουργήσει ισχυρότατη δύναμη κρούσης, αντίστοιχη της οποίας δεν έχει καμιά άλλη χώρα στον κόσμο. Αποτελείται από ναυτικές δυνάμεις (αεροπλανοφόρα και αμφίβια σκάφη τόσο επιθετικά όσο και άποδοτικά), τό σώμα των πεζοναυτών (πού περιλαμβάνει και μαχητικά αεροπλάνα, ελικόπτερα και άρματα

θέτει αεροπλανοφόρα 114.000 τόνων. Τὰ 800 περίπου μαχητικά αεροπλάνα των αμερικανικών αεροπλανοφόρων αντιμετωπίζουν 40 περίπου σοβιετικά. Οι 215.000 άντρες των αμερικανικών δυνάμεων επέμβασης από τελούν τριπλάσια δύναμη της σοβιετικής. Όπου πραγματοποιήθηκαν από τη Σ.Ε. επέμβασεις σε άλλες χώρες του κόσμου (π.χ. Αιθιοπία) έγιναν από δυνάμεις πού πρόσκαιρα άποσπάστηκαν από τόν κύριο σκοπό τους. Οι σοβιετικές δυνάμεις επέμβασης είναι σε θέση να συμμετάσχουν άποφασιστικά μόνο σε συρράξεις κατά στα σύνορα της Σοβιετικής Ένωσης όπου διαθέτουν τήν ύποστήριξη της κύριας άμυντικής μηχανής.